

Ο καλλιτέχνης έγέλασε.

— Ναι, αυτήν την φοράν ή πραγμα-
τικότης δέν συνέπεσε με την φαντα-
σίαν σας. Η δημιουργία παρέχει εις
την ανθρωπίνον ύψιστην ήδονήν, ή οποία
όμως τόν συναρπάζει έντελώς. Εκείνος
ό οποίος αποσύρεται έξ ολοκλήρου εις
τά έργα του και ζή μόνον δι' αυτών,
όπως συμβαίνει τούτο συχνά μαζί μου,
όλίγον έχει καιρόν να φροντίση δια
τό εξωτερικόν του. Όταν έταξειδευα μαζί
σας την πρώτην φοράν, θά σάς εφάνηκα,
πιθανόν, ένας πολύ παράξενος και ιδιό-
τροπος άνθρωπος· αι σχέψεις μου ήσαν
τότε έξ ολοκλήρου άπερροφημένα από
μίαν εικόνα, και μόνον χάρις εις την
εύγενή συνδρομήν σας, — προσέθεσεν ά-
ποταθείς προς τόν πατέρα, — κατώρθωσα
να επιβιασθώ εις τό κατάλληλον τραίνον
και να φθάσω εις τό τέμα του ταξει-
διού μου. Είς τό διάστημα μερικῶν έβδο-
μάδων, τας οποίας διήλθον έν πλήρει
άπομονώσει, κατώρθωσα να ένσαρκώσω
τας ιδέας που με κατεδίωκον. (Είς τούς
λόγους τούτους προσέβλεψε μετά
στοργής εις τό άνευ σχήματος
πακέτον, τό τοποθετημένον εις
τό δικτυωτόν.) Έν τούτοις, προ-
σέθεσε, — είμπορε να σάς άπαν-
τήσω με τά ίδια : τό εξωτερικόν,
πράγματι, άπατά. Μήπως εγώ
ήμπορούσα ποτέ να υποθέσω, ότι
υπό τό παιδικόν σχεδόν εξωτερι-
κόν σας κρύπτεται τόσον μέγα
τάλαντον; Και τί φρονείτε δια
την μέλλουσαν μόρφωσιν τής κό-
ρης σας; ήρώτησεν άποταθείς
προς τόν πατέρα.

— Κατέχω μικράν θέσιν άρ-
χιτέκτονος εις μίαν μικράν πό-
λιν τής Γερμανίας. Εκεί δέν
έχομεν κανένα καλλιτέχνην, εις
την έποικόν ν' αναθέσω την εκ-
παίδευσιν τής κόρης μου. Έξ
άλλου και τά μέσα μας είνε πολύ
περιορισμένα και ό,τι μās ήτο
δυνατόν να πράξωμεν δι' αυ-
τήν ήτο, να την καταρτίσω-
μεν διδάσκαλον τής ίχνογραφίας,
εις την οποίαν πρόκειται να δώση εξετά-
σεις τό επόμενον έτος.

— Όχι, αυτό δέν πρέπει να γίνη,
άντέλεξεν ό καλλιτέχνης — ένα τόσον
μέγα χάρισμα αξίζει καλύτεραν τύχην.
Έγώ θά σάς επρότεινα ένα πράγμα, τό
όποιον, αν δεχθήτε, θά προσενηέσετε με-
γίστην εύχαρίστησιν και εις έμέ και εις
την σύζυγόν μου, τοσοούτω μάλλον, καθ-
όσον ήμεεις δέν έχομεν δικά μας τέκνα :
έμπιστευθήτε μου την κόρην σας, δια
τό τάλαντον τής οποίας πολύ ενδιαφέρο-
μαι, και ό,τι μου είνε δυνατόν θά τό
πράξω δι' αυτήν.

Καθ' όν χρόνον ό πατέρας, κατάπλη-
κτος από την άποσδόχτην ταύτην εκ-

δασιν, δέν ήξευρε πώς να εκδηλώση την
εύγνωμοσύνην του, ή Μαργαρίτα έσκυψε
γρήγορα-γρήγορα και έφίλησε τās χει-
ρας του καλλιτέχνου, τās ίδίας χειρας,
αι όποiai εδημιούργησαν τα θαυμάσια
έκείνα έργα, και εις τās οποίας τώρα
έμελλε να περιέλθη ή τύχη της. Τά
παχέα δάκρυα χαράς, που εφάνησαν εις
τους οφθαλμούς της, εύγλωττότερον από
κάθε λόγον ώμίλουν περι τών αισθη-
μάτων, τὰ όποια την συνετάρασαν κατά
την στιγμήν εκείνην.

(Έκ του ρωσικού) Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ
(Συνέχεια· ίδε σελ. 88)

Το μπόμπ ή μπουμπσλάιχ δέν είνε
τίποτε άλλο παρά έν έλκυθρον τελειο-
ποιημένον, με τρεις, τέσσαρας και κά-
ποτε πέντε θέσεις. Δια να διευθύνεται,

«Είνε έλκυθρον τελειοποιημένον με τρεις, τέσσαρας
θέσεις...» (Σελ. 98, στ. β.)

είνε εφοδιασμένον με τιμόνι, ως αυτά
που έχουν τά αυτοκίνητα. Τον στροφέα
του τιμονίου χειρίζεται ό άνθρωπος, ό
όποιος κάθεται εμπρός· ό άλλος δέ, ό
όποιος κάθεται όπισω, χειρίζεται τό
φρένον, τό όποιον άποτελείται από δύο
δυνατούς ξυλίνους μοχλούς. Άρκεί να
τους καταιάσθη κανείς, και τό μπόμπ
σταματά άμέσως, διότι τότε τό όπισθεν
μέρος του ανυψούται, τά κάτωθεν τόξα
δέν έγίγξουν τό χιόνι παρά μόνον άπ'
εμπρός, και τό κατρακύλισμα παύει, —
στόπ!

«Ας κάμωμεν μαζί ένα γυράκι με τό
μπόμπ. Μη φοβείσθε! Έγώ κρατώ τό
τιμόνι. Ας κλίνωμεν όσω τό δυνατόν

προς τά όπισω, δια να παρουσιάζωμεν
μικροτέρα αντίστασιν εις τόν αέρα.
Έμπρός! Πώ, τί γρήγορα που τρέχο-
μεν! Αφίνομεν όπισω μας νέφος κονι-
ορτού... από χιόνι. Η ταχύτης δλονέν
αυξάνει. Κάμνωμεν χωρίς άλλο σαράντα
χιλιόμετρα την ώραν! Προσοχή! ίδου ή
κρίσιμος στιγμή. Βασταχθήτε καλά,
κλίνετε προς τά μέσα, εϊδεμή...

Πατατράκ!
Πέντε σώματα ξακλώνονται εις τό
χιόνι άνάσκελα, κωμικώτατα. Ευτυχώς
σηκώνονται πάλιν όσα και άδλαθή, και
τινάξουν τά χιόνια από πάνω των, και
ξεθυμαίνουν περιπαίζοντα την άδεξιό-
τητα του τιμονιέρη...

Αλλά τό μπόμπ ;.. Που είνε ;
Βλέπετε τό μαύρον εκείνο πράγμα,
που κατρακυλά προς την κοιλάδα ; ..
Είνε τό χαριτωμένον μας έλκυθρον, τό
όποιον, αφού μās εξεφορτώθη με τόν
άγενέστερον τρόπον, εξακολουθεί τόν
τρελλόν του δρόμον, ως να μη συνέβη
τίποτε... Πρέπει τώρα να υπά-
γωμεν να τό ευρωμεν εκεί όπου

θά σταματήσει, να τό ανεβάσωμεν
εις τό ύψηλόν σημείον τής εκ-
κινήσεως, — ανήφορος ένός χιλιο-
μέτρου περίπου, — και από εκεί
πάλιν να επιβιασθώμεν και να
ξαναρχίσωμεν... Σας όρκίζομαι,
ότι αν αυτή ή ιστορία επαναλη-
φθή δύο-τρεις φορές κατά συνέ-
χεται, θά ζεσταθώμεν όσον ου-
τε με την καλλιτέρα θερμά-
στραν...

Και τώρα, τρελλό μας μπου-
μπάκι, φρόνιμα, σε παρακαλού-
μεν, να μη μās ξανακάμης τά
ίδια....

* * *

«Ας ίδωμεν τώρα τό Σκι.

Τό Σκι είνε διασκέδασις κα-
θαρώς νορβηγική. Είπα διασκέ-
δασις, άλλ' ήμπορούσα να ειπω
και υπόδησις, διότι δέν είνε τί-
ποτε άλλο, παρά ένα ζευγάρι...
τσόκαρα. Αλλά τί τσόκαρα, αγα-
πητοί μου φίλοι! Φαντασθήτε δύο
ξύλα, δύο σανίδια έλαστικά, — από φηγόν
ή από δρυ, — μήκους περίπου 2 μέτρων,
πλάτους 10 εκατοστών, και πάχους 2 ή
3, των όποιων ή εμπροσθία άκρη είνε
άνασηκωμένη τοξοειδώς. Τά ξύλα αυτά
προσδέονται εις τό πόδι με λωρία,
τά όποια τό εμποδίζουν μεν να ξεφύγη,
έπιτρέπουν όμως εις την πτέρναν να
κινηται, να νεβοκατεβαίνη αναλόγως των
θέσεων, τās οποίας πρέπει να λαμβάνη
τό πόδι κατά τās διαφόρους φάσεις του
δρόμου.

Και εις τί χρησιμεύει τό σκι;
Χρησιμεύει εις τό να τρέχωμεν, να
όλισθαίνωμεν, όχι επί του πάγου, όπως
τά κοινά παγοπέδιλα, άλλ' επί τής μα-

λακής χιόνος. Ο φέρων τοιαύτα χιονο-
πέδιλα, — έτσι ήμπορούμεν να τα όνο-
μάσωμεν ελληνικά, — είμπορεί να ανα-
πτύσση μεγάλην ταχύτητα, εκεί ό-
που ένας πεζός θά έχώνετο εις κάθε
βήμα.

Αλλά δια να έννοήσωμεν καλλιτέρα
την χρησίμ των, ως φορέσωμεν και ή-
μεεις ένα ζευγάρι και ως κάμωμεν δια-
φόρους ασκήσεις. Προτήτερα όμως ως
εφοδιασθώμεν και με ένα μακρύ μαστούνι
με σιδηράν αίχμην και με μικρόν δικτυω-
τόν δίσκον εις τό άκρον, ό όποιος τό έμπο-
δίξει να παραχωθθῆ μέσα εις τό χιόνι. Και
δια να συνηθίσωμεν, ως περιπατήσωμεν
κατ' αρχάς εις επιφάνειαν όριζόντιον.
Σπρώγνομεν αλληλοδιαδόχως επάνω εις
τό χιόνι τά δύο μακρά πέδιλά μας, χωρίς
να τά σηκώνωμεν διόλου, προσπαθούντες
μόνον να τά διατηρούμεν όσω τό δυνα-
τόν τό έν πλησιέστερον του άλλου. Αλλ'
ή κυριώτερα μας προσπάθεια είνε να τά
κρατώμεν παράλληλα μεταξύ των, ώστε
τά άκρα των να μη συναντώνται και να
μη μπερδεύονται. Και έτσι προχω-
ρούμεν θαυμάσια.

Δια να ποιηλώμεν την διασκέδασιν
μας, τώρα ως αναρριγηθώμεν όλίγον.
Διάβολε! ό ανήφορος είνε δύσκολος και
θα έπίταμεν προς τά όπισω, εάν δέν
είχαμεν τό μαστούνι μας να μās υπο-
στηρίξη. Και αντί να αναβαίνωμεν κατ'
ευσθειαν, προχωρούμεν λοξοειδώς, και
έτσι ό ανήφορός μας γίνεται όλιγώτερος
άπότομος.

Αμα γυμνασθώμεν καλλιτερα, θα
ήμπορούμεν να κάμνωμεν και τό ψαλ-
λίδι, δηλαδή να περιπατώμεν με τά
πόδια γυρισμένα προς τά μέσα και
σταυρωτά, ου-
τως ώστε να
κάμνωμεν βή-
ματα πλάγια,
βαδίζοντες ό-
λονέν με τό μέ-
τωπον προς τά
εμπρός.

Εφθάσαμεν
εις τό τέλος
του ανήφορου,
εις την κορυ-
φήν. Απ' εδώ
θα έγκαινιασω-
μεν πραγματι-
κώς τό νέον
μας γύμνασμα.
Έν, δύο, τρία!
— και παίρνο-
μεν τόν κατή-
φορον... Μετά
τας πρώτας
στιγμάς τής
συγκινήσεως,
τό γλύ-
στηριμα αυτό
μας φαίνεται ήδονι-
κότατον. Τί εύκολα, τί εύμορφα και
τί γρήγορα που ροβολά κανείς έτσι,

χωρίς προσπάθειαν και χωρίς κρότον!..
Έν τούτοις ή ταχύτης μας φαίνεται ότι
αυξάνει επιμυδύνως. Δια να την με-
τριάσωμεν, δέν έχομεν να κάμωμεν
άλλο, παρά να φέρωμεν την άκρην του
μπαστουνίου μας όπισω από τό σώμα
μας, μεταξύ των δύο χιονοπεδίων, και
να στηριχθώμεν, έως ότου
επιτύχωμεν την επιβράδυν-
σιν που θέλομεν. Δια να
σταματήσωμεν δε όλωσδιό-
λου και άποτόμως, — όταν
συναντήσωμεν εμπρός μας
κανέν εμπόδιον, — υπάρχει
τρόπος ακόμη απλούστερος :
να πέσωμεν πλα-
γίως. Μη φοβείσθε!
σε πουπουλένιο
στρώμα αν πέσωμεν,
δέν θα κτυπήσωμεν
όλιγώτερον!..

Δια να κάμετε
μίαν στροφήν, άρι-
στερά παραδείγμα-
τος χάριν, άρκεί να
στρέψετε όλίγον τό
δεξιό σας πόδι, τό
όποιον θα διαγράψη
ούτω μίαν καμπύ-
λην, τό δε άριστε-
ρόν θ' ακολουθήση
φυσικώτατα την κί-
νησιν.

Τίποτε εύκολώ-
τερον από τό σκι! αλήθεια, φίλοι μου ;
Και όμως να! χωρίς να τό καταλά-
βετε, έπέσατε κάτω, και δέν ξέυρετε
τώρα πώς να ξεμυλιέξετε τά άτελείωτα
πέδιλά σας. Δέν είνε τίποτε! Μετά δύο
λεπτά θα είσθε
στό πόδι, έτοι-
μοι δια νέον
πίσιμον. Και
άμα κάμετε
καμμία εκατο-
στή πεσίματα,
θα έχετε πλέον
γυμνασθή σχε-
δόν εις την έντέλειαν.

«Κατά γράμμα εφάνετο ίπτάμενος...» (Σελ. 99, στ. γ.)

Τίποτε εύκολώ-
τερον από τό σκι! αλήθεια, φίλοι μου ;
Και όμως να! χωρίς να τό καταλά-
βετε, έπέσατε κάτω, και δέν ξέυρετε
τώρα πώς να ξεμυλιέξετε τά άτελείωτα
πέδιλά σας. Δέν είνε τίποτε! Μετά δύο
λεπτά θα είσθε
στό πόδι, έτοι-
μοι δια νέον
πίσιμον. Και
άμα κάμετε
καμμία εκατο-
στή πεσίματα,
θα έχετε πλέον
γυμνασθή σχε-
δόν εις την έντέλειαν.

Συλλογισθήτε τί ά-
θλους είμπορείτε να εκ-
τελέσετε μίαν ήμέραν :
Καλά γυμνασμένος πε-
διλοφόρος διανύει εύκό-
λως δέκα χιλιόμετρα την
ώραν. Είς τόν τελικόν
άγωνα του σκι, ό όποιος
έγινεν εις τό Σαμονί τόν
παραλθόντα Ιανουάριον,
ή απόστασις ήτο 35 πε-
ρίπου χιλιόμετρα, εκ των
όποιων τά 10 ανήφορος τραχύτατος.
Λοιπόν, ένας Νορβηγός στρατιώτης, με
όλον του τόν όπλισμόν και με την άπο-
σκειήν του, διήνυσε τόν δρόμον εις τρεις

«Έτσι προχωρούμεν θαυμάσια...»
(Σελ. 99, στ. α.)

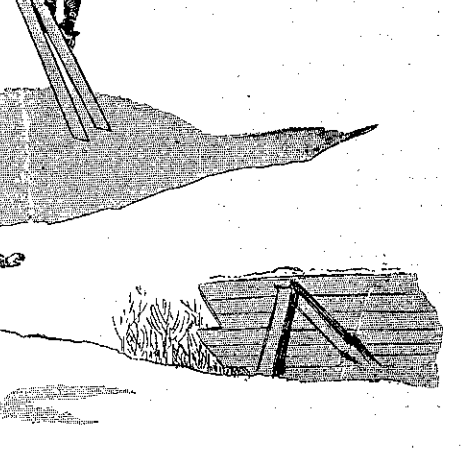
«Έτσι προχωρούμεν θαυμάσια...»
(Σελ. 99, στ. α.)

«Έτσι προχωρούμεν θαυμάσια...»
(Σελ. 99, στ. α.)

«Έτσι προχωρούμεν θαυμάσια...»
(Σελ. 99, στ. α.)

ώρας και είκοσιουτώ λεπτά! Η ταχύτης
αυτή αυξάνει σημαντικώς εις τόπους ό-
λιγώτερον βουνώδεις και κατά συνέπειαν
εύνοικωτέρους. Μερικοί πρωταθληται
του Βορρά υπερέβησαν την ταχύτητα
των 20 χιλιομέτρων την ώρα, και
διήνυσαν εις μίαν ήμέραν άνω των 200
χιλιομέ-
τρων!

Αλλ' ό
θρίαμβος
των Νορ-
βηγών πε-
διλοφόρων
είνε τό άλ-
μα εις ό-

«Κατά γράμμα εφάνετο ίπτάμενος...» (Σελ. 99, στ. γ.)

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

«Επειτα εγίνοντο άλματα «ομαδόν».
Δύο, τρεις πεδιλοφόροι μαζί παρουσιά-
ζοντο εις τό βάρθρον, έπηδούσαν κατά
μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχρονως
όλοι εις τό έδαφος, τούτο δε με τοιαύ-
την άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τό
πλήθος τούς έχειροκροτούσε μανιωδώς.

